

[Hartvig Frisch.]

sig gøre. Naar man derfor fra Oppositionens Side sigtede derpaa, var det det samme som at angribe Regeringsmagten, ikke blot dennes Partier, og ikke mindst under Hensyn til de vigtige udenrigspolitiske og handelspolitiske Forhandlinger med store Stater, der forestod i Efteraaret og i Tiden efter Nytaar, var det nødvendigt for Regeringen at have en fast handelspolitisk Kurs. Da derfor disse Manifeste med Krav om Valg og Trusler mod Regeringen paa Valutapolitikens Omraade fremkom, ja, saa udskrev Regeringen Valget til den 22. Oktober, og saa kom Valget.

Og hvad blev saa dette Valg for Oppositionens Partier? For Venstre en Katastrophe. Ser man paa Tallene, er der intet mindre Ord, der dækker det enorme Tab, Venstre led, da de fra ved forrige Valg at have været et Parti paa op imod 300 000. . . . (Christmas Møller: 300 000—400 000) 300 000 til 400 000 gled ned til at være et Parti paa 294 000. Det var for Venstre et saadant Tab af Stemmer, at det var en Katastrophe.

For Højre var Valget ganske simpelt en Fiasko. Naar man ser, hvad deres Op- raab lød paa, og naar man ved, hvad Det konservative Parti raabte op om, saa var det, de fik ud af Valget, simpelt hen en Fiasko. For Retsstatspartiet var det en alvorlig Lære, en Lære om, at Kværlanternes Tal i dette Land dog alligevel er begrænset, og at Partiet nu har naaet det Tal, som det efter al Sandsynlighed ikke kommer til at overskride.

For Kommunisterne var Valget en reel Tilbagegang. De vandt 10 000 Stemmer, men i Betragtning af Socialreformens Virkninger maa man betragte det som en reel Tilbagegang.

Med Hensyn til L. S. var Valget en Afsløring. Dette Parti, som ved Bondetoget havde raabt over Landet om de kolossale Tal af danske Landbrugere, der repræsenterede, naaede lige akkurat et Vælgertal paa ca. 50 000. En Afsløring af de hule Bravader, hvormed dette Parti, Det frie Folkepartis Tilhængere har raabt over Landet og ført deres æreskædende Kampagne.

Endelig for Det slesvigske Parti var der en Fremgang, men denne Fremgang var dog saa beskeden, at Partiet lige akkurat naaede op til $\frac{3}{5}$ af Stemme procenten ved Afstemningen i 1920. Enhver af os vidste jo, at de politiske Ændringer i Tyskland fra 1933 maatte fremkalde en Ændring, ogsaa inden for vort Grænseland. Udenrigstyskheden er selvfølgelig styrket

ved Nazismens Sejr i Tyskland, men naar man sammenligner med den Styrkelse af Tyskheden, som man har oplevet i Danzig, i Memel-Omraadet og i Tjekkosllovakiet, maa man sige, at Det slesvigske Partis Fremgang var særdeles beskeden. Det naaede, som sagt, ikke mere end $\frac{3}{5}$ af det Tal, som Tyskheden mønstrede i 1920 ved selve Folkeafstemningen.

Men tillige viser Tallene for Sønderjylland, naar man ser over Partierne dernede, at det er Socialdemokratiet, der er Danskhedens Vogter i dette Grænseland. Det er nu blevet klart, at de Konservative gennem deres Presse og L. S. gennem sin Agitation i Sønderjylland har overbudt hinanden i at tiltrække dansk Styre og den danske Regering. Man har fra den Kant i Virkeligheden slaaet Døren op paa vid Gab for de nazistiske Stemninger, som efter 1933 var den stærkeste Trusel imod Danskheden i Sønderjylland.

Fra Regeringens Side har der altid været Vilje til at yde Hjælp, men det maa selvfølgelig fordres, at det sker paa et sundt økonomisk Grundlag. Det maa være dygtige og stræbsomme, der hjælpes, og Hjælpen maa ydes ligeligt til alle Samfundsgrupper, der trænger. Jeg har ved Møder i Sønderjylland mødt fra Arbejderklassens Side Skildringer af de Forhold, hvorunder navnlig Landarbejderne ude i Sognene lever. Det har gjort et overordentlig stærkt Indtryk paa mig at faa at vide, at man baade i Henseende til Arbejdsløshed og i Henseende til Skattebestemmelser i Sognene lever under saadanne Forhold, at man maa sige, at Arbejderklassen visse Steder i Sønderjylland simpelt hen er fortrykt. Jeg mødte f. Eks. Oplysninger om, og det var ved et Møde i Skærbæk for at nævne Stedet, at man der ikke havde nogen som helst progressiv Skatteskala, og at Skatteprocenten var 24, at alle, selv de mindste, Arbejder-Indtægter blev ramt lige saa haardt som større Indtægter. Jeg mødte f. Eks. — for at give et Indtryk af, hvorledes noget saadant virker — en Portør ved Statsbanerne, som fortalte, at han med en Indtægt paa 1 600 Kr. betaler 400 Kr. i Skat i denne Kommune. Jeg tror, enhver maa indse, at naar Arbejderne lever under saadanne Forhold, er det nødvendigt for denne Rigsdag, naar den tager Beslutninger med Hensyn til Hjælp til Sønderjylland, at erkende, at denne maa ydes til alle Klasser af Befolkningen, som er i Vanskeligheder.

Et ganske særligt Spørgsmaal, som rejser sig med Hensyn til Sønderjylland, er den heftige Jordkamp, som man fra Ud-